

Baixant de l'Illiniza Sud. Foto Joan Mundet.

l'endemà, amb cosa d'unes quatre hores, arribem al refugi "Nuevos Horizontes" des d'on, després de passar-hi la tarda i les poques hores de la nit que resten fins a les quatre de la matinada, iniciarem la pujada definitiva al bell cim de l'Illiniza Sud, dalt del qual, arribem contents i satisfets poques hores després d'haver-se fet de dia. Durant la davallada, gaudim de la panoràmica impressionant del cim nord, just davant nostre, del trencat glacià que trepitgem, de la vista dels volcans Corazón, Cotopaxi, etc.

A l'endemà mateix ja marxem cap el poble de Cayambe, a 67 km de Quito, amb la intenció d'assolir un altre cim fantàstic, el Cayambe, el dia següent. Des del poble, una pista empedrada, que va cap a unes hissendes, permet arribar en cotxe, fins al refugi a 4.700 m, situat dalt d'una mena de collet, des del qual es gaudeix d'una fantàstica vista cap a l'espectacular i trencada gelera i cap al cim també des d'una mica més amunt, cap a l'impressionant Antisana. Hi ha diverses versions sobre el significat del mot Cayambe. Una deriva de la paraula Cayamburu, que vol dir "Gran Montaña de los Muchachos" i una altra del quítxua "Cumbre Grande de Hielo". També en la cultura religiosa Quito significa "Agua origen de la Vida"...Si més no són bonics aquests significats!. Amb els seus 5.790 metres d'altitud és la segona muntanya més alta de l'Equador i va ser pujada per primera vegada també pels cosins Carrel i per Edward Whimper el 4 d'abril de 1880.

Nosaltres sortim, molt de matinada, del refugi però aquesta vegada la sort no ens acompanyarà. Fa vent, hi ha boira baixa i neva una mica, la qual cosa fa que avancem amb

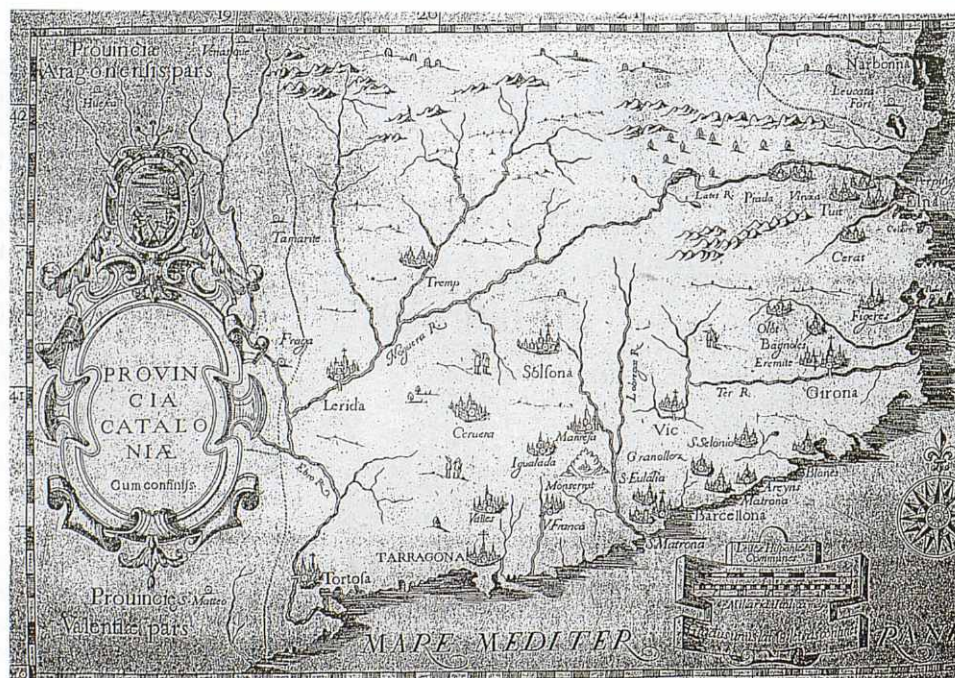
una certa dificultat i, quan la visibilitat esdevé quasi nul·la, i ens falten encara uns 250 metres de desnivell fins al cim, decidim donar mitja volta tornar enrere. Ja se sap que les coses no surten sempre bé com un voldria. De totes maneres si fem un balanç de les dues estades a l'Equador, sobretot de la primera, no ens podem queixar.

Joan Mundet i Bellavista

La muntanya en la cartografia moderna

En aquest article ens proposem veure la representació de la muntanya durant l'edat moderna (segles XVI-XIX) des del punt de vista de la geografia cultural. Ens preocuparem, per tant, per les imatges mentals i no tant per les percepcions que tenien els cartògrafs europeus.

Per començar cal dir que tots els mapes dels segles XVI, XVII i XVIII que representen Catalunya, la majoria dibuixen Montserrat. Aquest massís és present, en sentit muntanyenc, en 114 mapes. En canvi, altres muntanyes més altes no apareixen a la majoria dels mapes: el Canigó és present en 33 mapes, el Montseny en 31, i Sant Llorenç del Munt en tan sols 4 mapes. Cal remarcar però, que la major part dels mapes fets després del Tractat dels Pirineus (1659) no

Burdigalensis: Provincia de Catalonia cum cunfiis. 1643